

**PIŚNI,
DUMKI i SZUMKI
RUŚKOH0 NARODA**

na

Podoli, Ukraini i w Małorossyi.

Spysani i perełożeny pid muzyku

ANT. KOCIPiŃSKIM.

Persza Sotnia.

Cina za ciłu Sotniu dla samoho Spiwu:

Sr. Rbl. 2. 50 kop.

2 Thlr. 25 Sgr.

81/2

Własnost' Wydawca.

W Kijewi i Kamińci pod. u A. Kocipińskoho.

W Lipscei, w komisyi u. Fryd. Hofmeistra.

1862.

Persza Sotnia.

1^{szy} Desiatok.

- No. 1. Och! ja nieszczasnyj, szczo maju dijaty? Dumka z pid Ciłkiweć nad Smotryczom.
„ 2. Odnà hora wysokaja, a druhaja nyzka! Piśnia z Ukrainy.
„ 3. Po dorozi żuk, żuk, po dorozi czornyj. Szumka z pid Biłoji-Cerkwy.
„ 4. Kułyk Czajku lubyu, ta-j do Czajki chodyu. Piśnia z pid Konstantynohrada.
„ 5. Szumyt' hude dubrowońka. Piśnia z pid Nowoho-Moskowska.
„ 6. Zażuryła-ś diwczynońka, ruczki załomała. Piśnia z pid Machniwky.
„ 7. Koły lubysz, luby duże, a ne lubysz ne żartujże. Szumka z Podola.
„ 8. Koły lubysz, luby duże, a ne lubysz ne żartujże. Szumka z pid Biłoji-Cerkwy.
„ 9. Oj pid hajom, hajom, hajom zeleneńkim. Szumka z pid Kamińcia pod.
„ 10. Mene maty za te łajut', szczo-b Kozaka ne kochaty. Dumka z pid Romanowa.

2^{hy} Desiatok.

- No. 1. Oj zijdy, zijdy, ty zironko ta weczirnaja. Dumka z Ukrainy, z pid Umania.
„ 2. Oj na hori, ta żeńci żnut! Piśnia Kozacka, z pid Konstantynohrada.
„ 3^a Oj u poli, w poli, bił kamiń leżyť. Dumka z Ukrainy, z pid Machniwky.
„ 3^b Oj u poli, w poli, bił kamiń leżyť. Dumka z Wołyni, z pid Staroho-Konstantynowa.
„ 4^a Hej ja Kozak z Ukrainy. Piśnia Kozacka, z pid Czyhryna.
„ 4^b Oj ja Czumak nieszczasływyj. Piśnia Czumačka.
„ 5. Oj czy-ż bo ja, na świti odnaja. Dumka z Podola.
„ 6. Ta-j oraŭ muzyk kraj dorohy. Piśnia z pid Radomyśla.
„ 7. Oj ty diwczyno zaruczenaja. Dwojnaja Piśnia, z pid Ciłkiweć nad Smotryczom.
„ 8. Bidu sobi kupyła, ta za swoji hroszy. Piśnia z pid Owrucza.
„ 9. Na szczo mene zaczypajesz? Koły swoju myłu majesz! Piśnia z pid Ciłkiweć nad Smotryczom.
„ 10. Czoho mene zaczypajesz? Koły swoju myłu majesz! Piśnia z pid Sameczyk.

3^{ty} Desiatok.

- No. 1. Oj piszoŭ Czumak u dorohu. Piśnia Czumačka z czornoho szlachu, z pid Bałty.
„ 2. Czy se-ż taja krynczeńka szczo ja wodu pyu. Szumka z Ukrainy.
„ 3. Czy ja tobi ne kazała, ne dawała znaty? Kołomyjka z Halicyi.
„ 4. Oj diwczyno neboho, lubyż mene hołoho. Dwojnaja Piśnia z pid Braclawa.
„ 5. Nema hirsze, tak nikomu, jak Burłaci mołodomu! Piśnia Burłacka, z pid Bohusława.
„ 6. Diwka w siniach stojała, na kozaka morhału. Dwojnaja Piśnia z pid Konstantynohrada.
„ 7. Chyłyły sia husti łozy widkil witer wije. Piśnia.
„ 8. Ne chody Hryciu na weczernyci. Dumka z Ukrainy.
„ 9. Pojichaŭ myłyj zostały sia tuhy. Dumka z Podola.
„ 10. A u naszoji wdowyci chata na pomost'i. Piśnia z Ukrainy, z pid Wisznopola.

**PIŚNI,
DUMKI i SZUMKI
RUŠKOHO NARODA**

na

Podoli, Ukraini i w Małorossiji.

Spysani i perełożeni pid muzyku

ANT. KOCIPiŃSKIM.

Persza Sotnia.

Cina za ciłu Sotniu dla samoho Spiwu.

Sr. Rbl. 2. 50 kop.

2 Thlr. 25 Sgr.

Własnist' Wydawcia.

W Kijewi i Kamińci pod. u A. Kocipińskoho

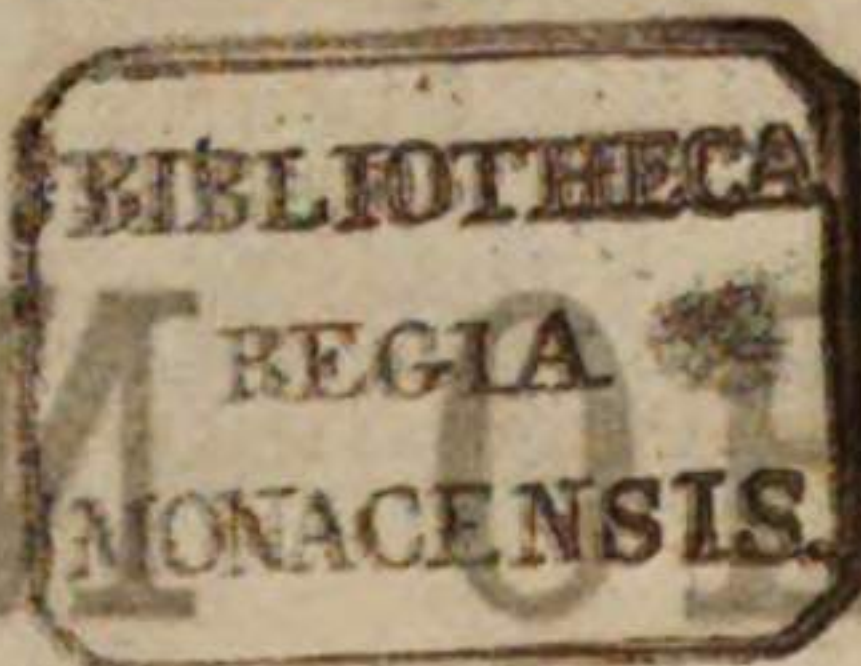
W Lipscei, w Komissiji u Fryd. Hofmeistra.

1862.

PIŚNI

DUMKI I SZUMKI

RUSKOTNA RODA

III

Podoli, Ukraini i w Małorosji.

Peczatat' pozwalajetsia

z niem, czto by po otpechatanii predstavleno było w Cenzurnyj Komitet
uzakonnennoje czysło ekzemplarow. Kiejew, 1862. g. Apriela 4 dnia.

Censor O. Nowicki.

Pierwsza Sotnia.

Cena za cih Sotniu dla samoho Spivcu.

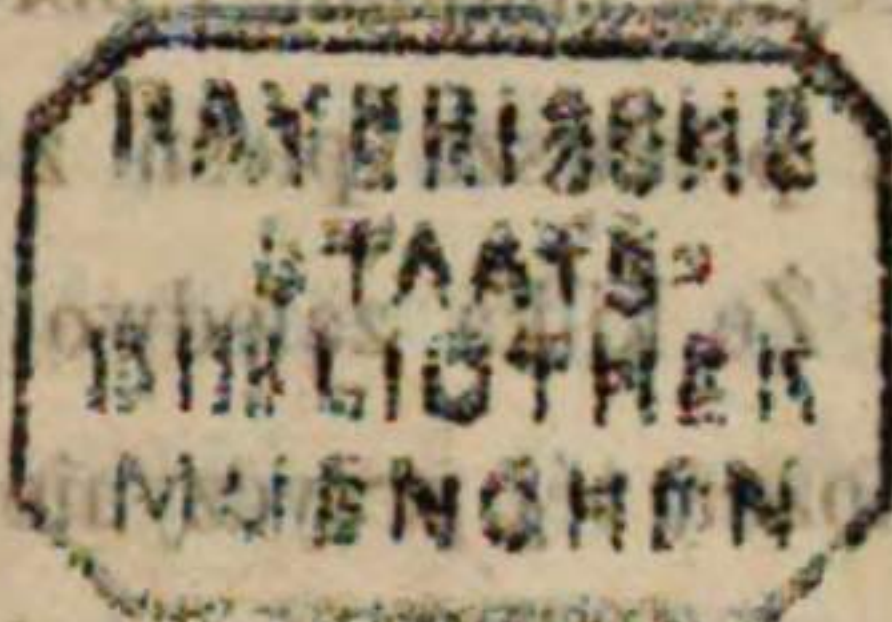
St. Rbl. 2. 50 kop.
2 Tbl. 25 Sgr.

Własniat' Wydawcia.

W Kijewi i Kamieńci pod. u A. Kociubinskoho

W Kijewi, w Komissiji u Pryd. Hofmeistera.

1862.

Przedmowa.

Rozpoczynając wydanie pieśni ludu na Podolu, Ukrainie i w Małorossyi nie chcieliśmy wstrzymywać przedmową uwagi czytelników interesowanych tém wydaniem, ale mnóstwo przeróżnych uwag jakie się nam nadsunęły na myśl, podczas samego wydania, powodowały nas do wystąpienia w tym dopisie z krótkim objaśnieniem.

Ażeby zbiór ninijszych pieśni dla wszystkich użytecznym uczynić, sporządziliśmy podwójne wydanie; dla osób, którym gra na fortepianie jest obcą, lub też układ nasz zatrudny się okaże, — wydanie dla samego śpiewu, bo mogą dobrać sobie wtór do melodyj, czy to na fortepianie, na gitarze, lub na jakimkolwiek innym instrumencie stosownie podług własnego uczucia i pojmowania pieśni; dla osób zaś znających muzykę, melodyje w układzie fortepianowym, co zarazem i do towarzyszenia śpiewu służyć może. Przytém wiele pieśni tak jest ułożonych, że mogą być na dwa, — trzy, — lub cztery głosy śpiewane bez zmienienia wtóru fortepianowego. Ten sposób układu wynikł po części z charakteru samej pieśni, a następnie po dokładnem poznaniu potrzeby, ażeby pieśń która przyjęta, z narodu w tej nowej harmonicznój szacie swojej mogła być natchmianst poznana i z rozumiana, jako też napowrót przyjęta przez naród. Otém wielokrotnie przekonałiśmy się, gdy te pieśni grano i śpiewano w obecności kilku lub kilkunastu osób, bo już często przy drugiej lub trzeciej zwrotce mimo woli kilka głosów łączyło się do śpiewu, i tém sposobem usłyszeliśmy nad spodziewanie, naturalny chór do pieśni układu naszego. Komu to się wyda niepojętém, niech sobie zada niewielkiój pracy, i przy zdarzonej sposobności w towarzystwie kilku osób takich, których natura obdarzyła uczuciem i tkliwością dla narodowej pieśni, niech zanuci i zagra z całą prawdą uczucia pieśń układu naszego, a prędko się przekona, że to, cośmy wyżej powiedzieli jest rzeczywistością. Skutkiem z czego to wynika, nie do nas należy wyjaśniać.

Oprócz tego wszystkiego cośmy wyżej powiedzieli, przez charakterystyczny układ pieśni narodowej osiąga się łatwiejsze zaznajomienie i upowszechnienie jój, po za obrębem swego własnego narodu, mieliśmy bowiem to na uwadze, że dotąd bardzo mało pieśni rusińskich jest znanych obcym narodom. W Niemczech najwięcej upowszechniły się pieśni: „Jichaŭ kozak za Dunaj; I szumyt i hude; U susida chata biła;“ a i z tych dwie tylko pierwsze pieśni, najwięcej są znajome i obrabiane jako temata do Waryjacyj, Fantazyj, Potpuri i Quadrillów; a pierwsza pieśń z podłożeniem odmiennego tekstu stała się tam najpopularniejszą. *) Że kilka zaledwo pieśni rusińskich z melodyją właściwą znane są obcym narodom, można téj przyczynie przypisać, że Niemcy i Francuzi dotąd utrzymywali, jakoby Rusini posiadali tylko melodyję smutną i płaczliwą; bardzo się jednak mylą, bo dostatecznie różne odcienia tak wesołości jak i smutku już w niniejszym nawet zbiorze poznać mogą: a zbiór ten jest tylko małą garstką kwiatów zebraną z płodnej niwy w pieśni różnorodnych charakterów ludu na Podolu, Ukrainie i w Małorossyi.

Niepodchlebiając sobie, spodziewamy się naszym wydaniem przysłużyć wielu, bo każdy bez wątpienia znajdzie swemu charakterowi i usposobieniu pieśń odpowiednią, albowiem pieśni ludowe wynikły z różnych warstw społeczeństwa; dalecy bowiem jesteśmy

1. Er.	3. Sie.
*) Schöne Minka, ich muß scheiden! Ach, du fühlst nicht das Leiden, Fern auf freudlosen Gaiden, Fern zu sein von dir! Finster wird der Tag mir scheinen; Einsam werd' ich geh'n und weinen; Auf den Bergen, in den Hainen Ruf' ich, Minka, dir! —	Du, mein Ois, mich verlassen? Meine Wangen werd' erblaffen! Alle Freuden werd' ich hassen, Die sich freundlich nah'n. Ach den Nächten und den Tagen, Werd' ich meinen Kummer klagen, Alle Lüfte werd' ich fragen, Ob sie Ois seh'n.
2.	4.
Nie werd' ich von dir mich wenden; Mit den Lippen, mit den Händen Werd' ich Grüße zu dir senden Von entfernten Hüh'n. Mancher Mond wird noch vergehen, Ehe wir uns wiedersehen; Ach, vernimm mein letztes Flehen: Bleib' mir treu und schön! —	Tief verstummen meine Lieder, Meine Augen schlag' ich nieder, Aber seh' ich dich einst wieder, Dann wird's anders sein! Ob auch all' die frischen Farben Deiner Jugendblütze starben! Da mit Wunden und mit Narben Bist du, Süßer, mein! —

Chr. Aug. Tiedge.

Ta pieśń w niemieckim dyalekcie przez Chr. Aug. Tiedge nieposiada nic ze swego narodowego pierwotworu; tak, że nawet naśladowaniem nazwać jój niemożna. Nic w niej niezatrzymano oprócz głównego toku melodyi a i ta nawet zniemczoną została, miara wiersza jest tylko ta sama co w oryginalnej pieśni.

ed tego, ażebyśmy pod nazwą narodu rozumieli sam lud nieokrztalony, lub prostą klasę samą, lecz całe ogniwa narodu bez wyjątku od najwyższego do najniższego stanu.

Nikt wprawdzie zaprzeczyć niemoże, że w każdym stanie odrębne pieśni są upowszechnione, bo każdy pielegnuje to, co przypada do jego uczucia i przekonania; wiele jednak pieśni można słyszeć zarówno przez ślachea jak i wieśniaka z tą samą prawdą, z tém samém uczuciem śpiewanych; — a zatem wynikają z jednakowych potrzeb uczucia, z tego samego zamiłowania do pieśni i słowa. Mylnie przeto niektórzy utrzymują, że na Rusi tylko wieśniacy czyli chłopci śpiewają, cały naród śpiewa, bo wszyscy kochają rodzimą pieśń i nótę, która od kolebki aż do grobowca wspólnością łączy i jednoczy cały naród. I z obcych stron przybyły prędko zamiłuje w tych, pełnego uczucia lub wesołości pieśniach; zatem musi być w nich ziarno prawdy, niewymuszona naturalność, gdyż inaczej pieśni te niewywierały by tak pociągającej siły. Z przyczyny jednak niezmiernej rozciągłości ziemi, na której Rusini żyją, równie jak z przyczyny zewnętrznych okoliczności, które mniej więcej dotykane zmiany nie tylko w ich języku, ale i w śpiewie spowodowały, wynikła wielka różnorodność tych pieśni; — nikt jednak niemoże lekkomyślnie dla tych powodów znieważać i pogardzać to, co należy do powszechności narodu i leży w związku z całą historją jego, jeśli chce być sam poważanym i szanowanym od drugich. Wrzeczywistości, ta różnorodność nie jest tak wielką różnicą: ażeby Rusin z po za Dniepru wyrzekał się języka i pieśni swych rodaków z nad Dniestru. *) A jeżeli to się jeszcze dzieje, dowodzi tylko, żeśmy się z dawnego uprzedzenia i przesady nieotrząśli i zostajemy w fałszywym pojęciu o swym własnym narodzie, przez co wynika brak szacunku i miłości dla niego, a bez tych świętych ogniw obéjść się żaden niemoże komu dobro swego narodu w sercu i myśli zostawać powinno.

Wszystkie dotychczasowe zbiory pieśni ludu rusińskiego nie mogły się upowszechnić w całym narodzie z téj przyczyny, że zbiory Rusinów z po za Sanu, Dniestra aż do Dniepra, jak to: Wacława z Oleska z muzyką, a w samém tekście: Żegoty Pauli, A. Nowosielskiego, J. Łozińskiego, Kazimirza Józefa Turowskiego, Edwarda Rulikowskiego, Erazma Izopolskiego, i wielu innych drukowanemi były czcionkami polskimi, więc użytkuje z nich tylko ta część narodu, która tą pisownią przyzwyczajona jest czytać. Zaś zbiory, pieśni z muzyką wydane przez A. A. Alabiewa, M. A. Markiewicza, Andr. Markiewicza, Jużno russkie pieśni (Gałagana). A. Jedliczki, M. Bernarda,

*) Powyższy ustęp w zmianowany w skutek otrzymanego listu od pana H. J. P w którym przy odesłaniu niniejszego wydania pieśni, wyraża się:

„Preproważdaju pri sem prislannyje noty, kotorych ni ja, ni nikto drugij w naszom ujeździe „(Konstantynogradzkim, połtawskij gub.) nesohłasny brat’ potoj priczińi, czto wsiakij żełał imiet’ „czisto małorossyjskija pieśni, a w waszem izdanij do takoj stepeni iskažen tekst pieseń, i smieszan z „polskim, czto trudno do iskatsia smysła.“ —

Sierowa, (w Osnowi) Daniła Kaminieckiego, i t. p.; a bez muzyki: Michała Maksymowicza, Ambr. Metlińskiego, Uzynok ridnoho pola (M. Hacuka) Palliwody-Karpenki, K. Szejkowskiego, i wielu innych, drukowane czcionkami rossyjskimi, przeto dla wielu nieznaających tej pisowni zostały nieznałomemi. Ażeby więc nasz zbiór dla wszystkich jednakowo użytecznym uczynić, wydaliśmy go w obydwóch pisowniach, i niepozostaje nam do życzenia nad to, ażeby ta nasza praca z tém szczerém sercem przyjętą została przez osoby interesowane, z jakim my do redagowania i wydania jego czuliśmy się pobudzeni, co będzie dalszym bodźcem do wydania drugiej Setki, dla której znaczne materiały, w części już i obrobione, w tece się znajdują. —

Kijów 17^{go} Października 1862.

Wydawca.

*) Powyższy ustęp w zmiarkowany w skutek otrzymanego listu od pana H. J. P. . . . w którym przy odebraniu niniejszego wydania pisał, wyraża się: „Przeprowadzając przy sobie przesyłane noty, których nie ja, ni nikto drugi w naszym najbliższym otoczeniu nie posiadał, przeto wstąpił żal, iż nie mogłem ich w całości opisać, a w waszem izdaniu do takiej stopni jakżeś ten tekst pisał, i smieszne „polskie, co trudno do jakiegoś smyka” —

SPYŚ

PERSZOJ SOTNI

	Desiatok.	No.
A ja lublu Petrusia, ta-j skazaty boju sia. Szumka	V.	8.
A ja tebe proszu myła. Dwojnaja piśnia	IV.	9.
A my proso sijały, sijały! Piśnia wesniana	VII.	7.
A u naszoji wdowyci, chata na pomości. Piśnia	III.	10.
A wże try dni, try nedili. 1sza Duma pro smert' Nyczaja	VIII.	11.
Bidu sobi kupyla ta za swoji hroszy. Piśnia	II.	8.
Bołyť moja hołowońka, wid samoho czoła. Piśnia	VII.	6.
Browy czorni, ... ta neszczyra prawda! Piśnia	VIII.	5.
Buŭ pan Sawa w Nemyrowi. Duma pro Sawu	VII.	1.
Chožu, nužu, ruczky łomlu, wzdychaju do neba. Dumka	VI.	7.
Chyłyły sia husti łozy widkil witer wije. Piśnia	III.	2.
Czas do domu, czas! Piśnia	V.	4 & 5.
Czoho mene zaczipajesz, koły swoju myłu majesz? Piśnia	II.	10.
Czyja pryczyna rozstania moho. Dumka	V.	2.
Czy ja tobi ne kazała, ne dawała znaty? Kołomyjka	III.	3.
Czy ja w łuzi ne kałyna buła? Dumka	IV.	1.
Czy se-ż taja krynyczeńka, szczo ja wodu pyŭ. Dumka	III.	2.
Didu, didu, ta w łuh po kałynu! Piśnia kozočka	IV.	4.
Diwka w siniach stojała. Dwojnaja-piśnia	III.	6.
Dobre tyji Lachi czyniat' szczo ne kumajut' sia. Szumka	VIII.	2.
Haiłki. „A my proso sijały, sijały!“ Piśnia wesniana	VII.	7.
Hej, ja kozak z Ukrainy! Piśnia kozočka	II.	5.
Hore-ż meni, hore! nieszczęsływa dołe. Dumka	IV.	5.
Horłycia. „Oj diwczyna horłycia.“ Piśnia z tańciom	IX.	9.
Jak hirko w newoli! „Oj bida, bida, czajci nebozi.“ Piśnia	VII.	9.
Jak posijaŭ muzyk ta-j u poli jaczmiń. Dwojnaja piśnia	V.	3.
I szumyt' i hude, dribnyj doszczyk ide. Szumka	IX.	8.
Jichaŭ kozak za dunaj. Dumka	VIII.	6.
Każut lude szczo-m szczęsływa. Dumka	X.	10.
Koły-b że ja bidu znała, nejszła-b za miż. Piśnia	VIII.	10.
Koły lubysz, luby duże. Szumka	I.	7 & 8.
Kukała zuzula od kałynoczky. Piśnia	IV.	8.
Kułyk czajku lubyŭ, ta-j do czajki chodyŭ. Piśnia	I.	4.
Łetiŭ oreł po nad more. Dumka	V.	1.
Łuhom idu, konia wedu. Szumka	VII.	5.
Mene maty za te łajut' szczo-b kozaka ne kochaty. Dumka	I.	10.
Metelycia. „Oj na dwori metelycia.“ Piśnia z tańciom	X.	9.
Na szczo mene zaczipajesz, koły swoju myłu majesz? Piśnia	II.	8.
Na tim boci, na tołoci dwa kameni mełe. Szumka	X.	7.
Na tobi neboże, szczo meni nehoże. Piśnia z chorom	VIII.	9.
Ne budu ja żenyty sia. Szumka	X.	3.
Ne chody Hryciu na weczernyci. Dumka	III.	8.
Nema hirsze tak nikomu jak burlaci mołodomu! Piśnia	III.	5.
Och, ja nieszczasnyj, szczo maju dijaty? Dumka	I.	1.
Oddała mene moja matińka ta na czużuju storonońku. Dumka	VIII.	2.
Odna hora wysokaja, a druhaja nyżka. Piśnia	I.	2.
Oj bida, bida, czajci nebozi. Dumka	VII.	3.
Oj buŭ, ta nema, ta pojichaŭ do młynu. Piśnia	VI.	7.
Oj chodyŭ czumak sim rik po Donu. Dumka	VI.	3.
Oj czumacze, czumacze, żytt'ia twoje sobacze. Piśnia Czumačka	IV.	2.

	Desiatok.	No.
Oj czyż że to dwir? prytoczyu by swij! Piśnia	VII.	10.
Oj czy-ż bo ja na świti odnaja? Dumka	II.	4.
Oj diwczyna horłycia de kozaka hornetsia. Piśnia z tańciom	IX.	9.
Oj diwczyno neboho luby-ż mene hołoho! Dwojnaja Piśnia	III.	4.
Oj du, du, du, du, du, du, rodyłam sia na bidu. Piśnia Staruchy	VI.	4.
Oj izrada czorni browy, zrada! Piśnia	VIII.	5.
Oj izrada kari occhi, zrada! Dwojnaja Piśnia	VIII.	4.
Oj jak tużył? serce moje za toboju myła. Dumka	VIII.	7.
Oj koniu mij, koniu woroneńkij! Piśnia Hulačka	IV.	3.
Oj kracze, kracze, ta czorneńkij woron. Dumka	V.	6 & 7.
Oj misiacu, misiaczeńku ne świty nikomu. Piśnia	VI.	5 & 6.
Oj Moroze, Morozeńku, ty sławnyj kozacze! Duma pro Moroza	X.	1.
Oj na dwori metelycia. Piśnia z tańciom	X.	9.
Oj na hori ta ženći żnut! Piśnia kosačka	II.	2.
Oj ne szumy łuze z dubrowoju duze. Dumka	VII.	8.
Oj pid hajem, hajem, hajem zełeneńkim. Szumka	I.	9.
Oj pid wyszneju, pid czereszneju stojaũ staryj z mołoduju. Piśnia	X.	8.
Oj pid wyszneju, pid czereszneju tam mij myłyj leżył. Dumka	VIII.	8.
Oj piszoũ czumak u dorohu! Dumka Czumačka	III.	1.
Oj posłała mene maty zełenoje żyto żaty. Piśnia Żenciw	V.	10.
Oj Serbycho, Serbynoczko, hodi serbowaty! Piśnia z chorom	IX.	6.
Oj Serbyne czorno-usyj, czoho w tebe kaptan kucyj? Piśnia	X.	6.
Oj stuknuło w bujnym lisi. Duma pro smert' komara	X.	2.
Oj ty diwczyno zaruczenaja. Dwojnaja Piśnia	II.	7.
Oj ty dube kuczerawyj! hilla twoji rjasni. Dumka	IX.	5.
Oj ty horo kamennaja, czo-m sia ne łupajesz. Kołomyjka	VI.	9 & 10.
Oj u łuzi, w łuzi, czerwona kałyna. Piśnia	IX.	3.
Oj u poli mohyla z witrom howoryła. Dumka	IX.	4.
Oj u poli, w poli, bił kamiń leżył. Dumka	II.	3.
Oj wże-ż Czumak doczumakowaũsia. Piśnia Czumačka	IX.	1.
Oj zijdy, zijdy, ty zirońko ta weczirnaja. Dumka	II.	1.
Po dorozi żuk, żuk, po dorozi czornyj! Szumka	I.	3.
Pojichaũ myłyj, zostały sia tuhy. Dumka	III.	9.
Posijałam jaru rutu meży berehamy. Dumka	IV.	6 & 7.
Po za hajem brała diwczyna lon. Dumka	VII.	4.
Rajut' meni szczo-b sia wińczaty. Dumka	VI.	1.
Serbynka za kozakom. „Oj Serbycho, Serbynoczko hodi serbowaty.“	IX.	6.
Seweryn, Seweryn, Sewerynoczku! Piśnia z Chorom	VIII.	9.
Staryj i Mołoda. „Oj pid wyszneju, pid czereszneju.“ Piśnia	X.	8.
Syrotka. „Oj ne szumy łuze z dubrowoju duze.“ Dumka	VII.	8.
Szczo-ż ja bidny budu dijaũ? Dumka	X.	5.
Szumyt' hude dubrowońka. Piśnia	I.	5.
Ta chodyu czencyk po nad wodoju. Piśnia	VII.	9.
Ta-j oraũ muzyk kraj dorohi! Piśnia	II.	6.
Ta ne lublu ja ni Stečka, ni Hryčka. Kozak	VI.	8.
Tiażko znesty toji rozłuki, zadawszy serciu rany i muki. Dumka	VIII.	3.
Ukraino moja myła, kraju pomiatłowyj! Dumka	V.	9.
U Serbina dobre żyty. „Oj Serbyne czorno-usyj!“ Piśnia	X.	6.
U Susida chata biła. Dumka	X.	4.
W czystim poli, pry dołyni. 2ha Duma pro Nyczaja	IX.	10.
Wijut' witry, wijut' bujni aż derewia hnut'sia. Dumka	VII.	2.
W sławnim mišti Zaliszczykach wysoka mohyla. Dumka	IX.	7.
Żałko materi ditok! „Oj bida, bida, czajci neboži.“ Dumka	VII.	3.
Zažuryła-ś diwczynońka, ruczky załomała. Piśnia	I.	6.
Zažuryła-ś popadia swojeju bidoju. Piśnia	IV.	10.

SPYŚ.

PERSZY DESIATOK.

- No. 1. Och! ja nieszczasnyj, szczo maju dijaty? Dumka z pid Ciłkiweć nad Smotryczom.
- „ 2. Odnahora wysokaja, a druhaja nyżka! Piśnia z Ukrainy.
- „ 3. Po dorozi żuk, żuk, po dorozi czornyj. Szumka z pid Biłoji-Cerkwy.
- „ 4. Oj! pid hajom, hajom, hajom zeleneńkim. Szumka z pid Kamińcia pod.
- „ 5. Szumyt' hude dubrowońka. Piśnia z pid Nowoho-Moskowska.
- „ 6. Zażuryła-ś diwczynońka, ruczki załomała. Piśnia z pid Machniwky.
- „ 7. Koły lubysz, luby duże, a ne lubysz ne żartujże. Szumka z Podola.
- „ 8. Koły lubysz, luby duże, a ne lubysz ne żartujże. Szumka z pid Biłoji-Cerkwy.
- „ 9. Kułyk Czajku lubyŭ, ta-j do Czajki chodyŭ. Piśnia z pid Konstantynohrada.
- „ 10. Mene maty za te łajut', szczo - b Kozaka ne kochaty. Dumka z pid Romanowa.

Persza Sotnia.

Perszy Desiatok.

No. 1.

„Och! ja nieszczesnyj! szczo maju dijaty?”

Dumka z Podola

(z pid Ciłkiweć nad Smotryczom.)

Hołos spiwaŭ Mich. Czaczkowski.

Spysaŭ i perełożyŭ pid muzyku A. Kocipiński.

Hołos. *Andante.* 1 ma.

Och! ja nieszczesnyj, szczo ma - ju di - ja - ty?
Lu - blu di - wczynu, ne mo - hu jij

2da. *p*

wzia - ty; Ne mo - hu jij wzia - ty bo za - ru - cze-

poco riten. *a tempo.*

na - ja. Och! do - ła-ż mo - ja, do - ła ne-szcza-sna - ja!

Prosywem jij szczo-b mene kochała,

Szczoby inszomu sercia ne dawała;

A wona ne chce bo ja nebohattyj,

Och! ja nieszczesnyj, szczo-ż maju dijaty?

Wże misiać jasny śwityt' nad wodoju,

A ja nieszczesny żyju syrotoju;

Żywū, załywaju-ś hyrkymy ślozamy,

Och! lita-ż moji, propaŭ że ja z wamy.

Odwit Diwczyny.

Chłopcze młodecze, jakij ty łedaszczo!

Zadumaŭ zenyty-ś, sam ne znajesz na szczo;

Budesz maty żinku a ne bude doli

A sam poczornijesz, jak byłyna w poli.

Chłopcze młodecze, z czornymy oczyma!

Na szczo tobi żinka, kamiń za płeczyma;

Budesz hirko płakat', dolu prokły naty

J kułakamy ślozy uteraty.

Перша Сотня.

Перши Десятокъ.

No. 1.

„Охъ! я нещасний! що маю діяти?“

Думка зъ Подаля

(зъ підъ Цілківецъ надъ Смотричомъ.)

Голосъ співавъ М. Чачковскій.

Списавъ і переложивъ підъ музику А. Коціпінскій.

Голосъ. *Andante* *1ma.*

Охъ! я не-щасний! що ма-ю ді я - ти?
Лю - блю ді-вчи-ну! не - мо-гу - їй

2da. *p*

взя-ти; Не - мо - гу їй взя-ти бо за ру - че -

f poco ritard. *a tempo* *p*

на - я. Охъ! долежъ мо - я, до-ле не - ща-сна - я!

Просивемъ їй, щобъ мене кохала,
Щоби іншому серця не давала,
А вона не хоче, бо я не багатий,
Ахъ! я нещасний, що-жъ маю діяти?

Вже місяць ясни світитъ надъ водою,
А я нещасний, живу сиротою;
Живу, заливаюсь гиркими слезами
Ахъ! літа-жъ мой, пропавъ же я зъ вами.

Одвіть Дівчини.

Хлопче молодче, якій ти ледащо!
Задумавъ женитись, самъ не знаєшъ на що;
Будешъ мати жінку а не буде долі
А самъ почорнієшъ, якъ білина въ полі.

Хлопче молодче, зъ чорними очима!
На що тобі жієка, камінь за плечима;
Будешъ гірко плакати, долю проклинами
І кулаками слези утерати.

Warjant

ze Zborniku Waćława z Oleska str. 325.

Piśnia Chłopcia.

Och! ja nieszczęsny, szczo maju dijaty?
Lublu diwczynu, ne možu jij wziaty;
Ne možu jij wziaty bo zaruczenaja,
Och! dołe-ż moja, dołe nieszczęsnaja!

Prosyubym jej szczoby mia kochała,
Ta-j szczo-b tamtoho poperestała;
Ale ne schocze, bo ja ne bohaty;
Och! ja nieszczęsny, ne možu jij wziaty!

Koby wyroki neba były chtiły,
Mene bohatym były uczyniły,
Wziaubym sobi tuju, kotra meni myła,
Och! dołe-ż moja, dołe nieszczęsływa!

Chocz jij ne woźmu, budu jij spryjaty,
Wsiakoho dobra budu jij żadaty;
Nechaj w swoim żyt'tju ne znaje złocho,
Szczzo je najlipsze, nechaj maje mnoho.

Odwit Diwczyny.

Perestań myły, doli narykaty,
Pamiataj swoho słowa dotrymaty;
Ja tobim dała raz słowo wirnoje,
Żyjmo do smerty w wirnosity oboje.

Ja nieszczęsływa, szczo tebe kochaju,
Czy budesz mojim... ta-j sama ne znaju;
Zaruczyłam sia, bo mia prymusyły,
Och! ja tebe lublu... no, ty meni myły.

Варянтъ

зе Зборніку Вацьлава зъ Олеска стр. 325.

Пісьня Хлопця.

Охъ! я нещасний! що маю діяти?
Люблю дівчину, не можу її взяти;
Не можу її взяти, бо зарученая,
Охъ! доле-жъ моя, доле нещасная!

Просивбимъ її, щоби мя кохала,
Та-й щобъ тамтого поперестала;
Але не схоче, бо я не богати,
Охъ! я нещасний, не могу її взяти!

Коби вироки неба були хтіли,
Мене богатимъ були учинили,
Взявбимъ собі тую, котра мені мила,
Охъ! доле-жъ моя, доле нещаслива!

Хочъ її не возьму, буду її сприяти,
Всякого добра буду її жадати;
Нехай въ своїмъ житю не знає злого,
Що є найліпше, нехай має много.

Одвіть Дівчини.

Перестань мійий, долі нарикати,
Памятай свого слова дотримати;
Я тобімъ дала разъ слово вірное,
Жиймо до смерти въ вірности обое.

Я нещаслива, що тебе кохаю,
Чи будешъ мойімъ, ... та-й сама не знаю;
Заручиламъ ся, бо мя примусили,
Охъ! я тебе люблю ... но, ти мені мии!

Persza Sotnia.

Perszy Desiatok.

No. 2.

„Odna hora wysokaja a druhaja nyżka.“

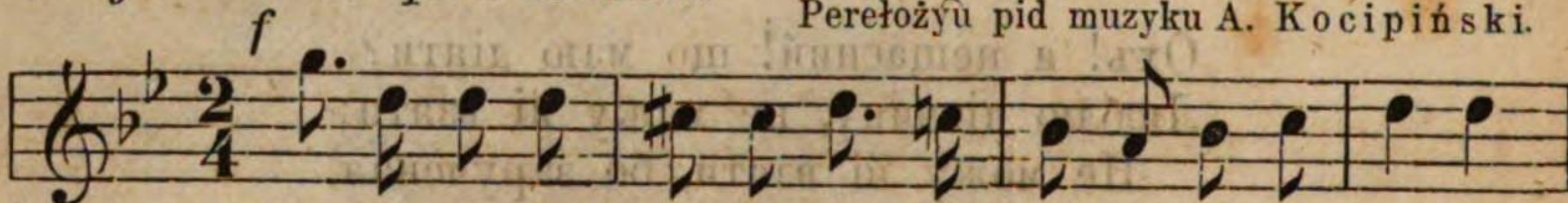
Piśnia z Ukrainy.

Hołos ze Zborniku N. A. Markiewicza.

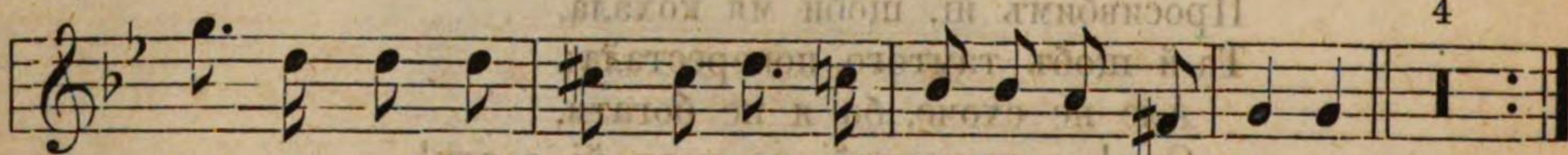
Allegro moderato quasi Andante.

Perełożyu pid muzyku A. Kocypiński.

Hołos.

O - dna ho - ra wy - so - ka - ja, a dru - ha - ja nyżka;

O - dna my - ła da - ła - ka - ja, a dru - ha - ja błyżka.

Oj u seji błyżeńkoji

Woły ta korowy;

A u toji dańekoji

Ta czornyji browy.

A u seji błyżeńkoji

Woły pozdychajut';

A u toji dańekoji

Briwky ne złyniajut'.

A u seji błyżeńkoji

Ruszyk *) na kiłoczku;

A u toji dańekoji

Briwky na sznuroczku.

Oj ja siuju błyżeńkuju

Ludiam podaruju;

A do toji dańekoji

Oj sam pomandruju.

Oj ja siuju błyżeńkuju

Mitłamy pomeczu;

A do toji dańekoji

Sokołom poleczu.

*) Rucznyk (na Podolu).

Перша Сотня.

Перши Десятокъ.

No. 2.

„Одна гора високая а другая низька.“

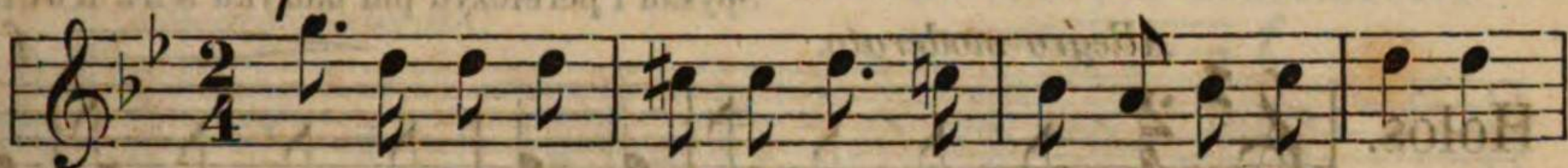
Пісьна зъ України.

Голосъ зе Зборніку Н. А. Маркевича.

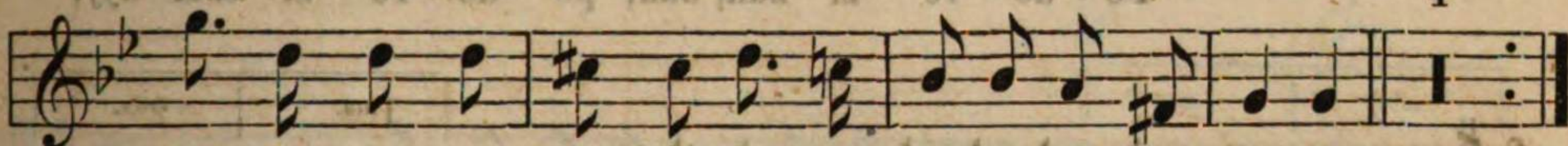
Allegro moderato quasi Andante.

Переложивъ нідъ музику А. Коціпінській.

Голосъ.

О-дна го-ра ви-со - ка - я, а друга - я низька;

О - дна ми - ла да - ле - ка - я а друга - я близька.

Ой у сеї близьенької

Воли та корови;

А у тої далякої

Та чорні брови.

А у сеї близьенької

Воли по здихають;

А у тої далякої

Брівки не зліняють.

А у сеї близьенької

Рушникъ *) на кілочку;

А у тої далякої

Брівки на шнурочку.

Ой я сюю близьенькую

Людянь подарую;

А до тої далякої,

Ой самъ помандрую.

Ой я сюю близьенькую

Мітлами помечу;

А до тої далякої

Соколомъ полечу.

*) Ручникъ (на Подолію.)

Persza Sotnia.

Perszy Desiatok.

No. 3.

„Podorozi żuk, żuk, podorozi czornyj.“

Szumka

(z pid Biłoji-Cerkwi.)

Spiwaŭ p. Dąbrowski.

Spysaŭ i perełożyŭ pid muzyku Ant. Kocypiński.

Allegro moderato. *f*

Hołos.

Po - do - ro - zi żuk, żuk, po - do - ro - zi czor-nyj;

Po-dy-wy sia diwczynoń-ko ja - kij ja mo - tor-nyj. tor-nyj.

Jakij ja motornyj

J w koho-ż ja wdaŭsia?

|: Chyba-ż dasy kopu hroszej

Szczob poženychaŭsia?:|

Piśnia Diwczyny.

Po dorozi hałka,

Po dorozi czorna;

|: Podywysia-ż, kozaczeńku,

Jaka-ż ja motorna! . . .:|

Jaka-ż ja motorna,

Hnuczka czornobrywa!

|: Jak pobaczysz, aż zapłaczesz

Szczzo ja weredywa!:|

Перша Сотня.

Перши Десятокъ.

No. 3.

„По дорозі жукъ, жукъ, по дорозі чорний.“

Шумка

зъ підъ Білої - Черкви.

Голосъ співавъ П. Домбровскій.

Списавъ і переложивъ підъ музику А. Коціпінскій.

Allegro moderato.

По до - ро - зі жукъ, жукъ, по до - ро - зі чор-ний;

Поди - вися ді-вчинонько я - кій я мо - торний. торний.

Якій я моторний

І въ кого-жъ я вдався?

: Хиба-жъ даси копу грошей

Щобъ поженхався? :

Пісьня Дівчини.

По дорозі галка,

По дорозі чорна;

: Подиви ся-жъ, козаченьку,

Яка-жъ я моторна! ...:

Яка-жъ я моторна,

Гнучка чорнобрива!

: Якъ побачишъ, ажъ заплачешъ,

Що я вередлива! ...:

Persza Sotnia.

Perszy Desiatok.

No. 4.

„Kułyk Czajku lubyū, ta-j do Czajki chodyū.“

Pisnia

(z pid Konstantynohrada.)

Hołos spiwaū Hre. Jw. Popow.

Spysaū i perełožyū pid muzyku A. Kocipiński.

Andantino.

Hołos.

Ku-łyk Czajku lu byū, taj do Czajki cho - dyū;

Ku-łyk Czaj - ku py - ta - je: czy szcze Czajko ne swy - ta - je?

Oj! szcze, szcze, szcze, szcze! Pry - suń - mo - sia błyżcze, szcze!

Borozeńka uzeńka,
 Ne ulażemosia;
 W Petriwku nicz małeńka,
 Ne nahrajemosia;
 Sucza-kuca kożuszyna.
 Ne udiahnemosia,
 Oj szcze, szcze, szcze, szcze!
 Prysunmosia błyżcze, szcze!

Kołyb znała szczo ty mij,
 Dałab tobi kożuch swij;
 Kożuch biłyj kownir czornyj,
 Sławnyj pareń, szcze-j motornyj;
 Sławnyj pareń, sławno chodyt',
 Sławno joho maty wodyt'.

Oj! szcze, szcze, szcze, szcze!
 Prysunmosia błyżcze, szcze!

Перша Сотня.

Перши Десятокъ.

No. 4.

„Куликъ Чайку любивъ, та-й до Чаукі ходивъ.“

Пісня

(зъ підъ Константинограда.)

Голосъ співавъ Гре. И. Поповъ.

Списавъ и переложивъ підъ музику А. Коціпінській.

Andantino.

Голосъ.

Куликъ Чайку лю - бивъ та-й до Чаукі хо - дивъ;

Куликъ Чай - ку пи - та - е: чи ще Чайко не сви - та - е?

Ой? ще, ще, ще, ще! Прису нь-мо - ся ближче, ще!

Борозенька узенька,
 Не уляжемося;
 Въ Петрівку нічъ маленька,
 Не награємося;
 Суча-куца кожушина,
 Не удягнемося.
 Ой! ще, ще, ще, ще!
 Прису ньмося ближче, ще!

Колибъ знала що ти мій,
 Далабъ тобі кожухъ свій;
 Кожухъ білий ковніръ чорний,
 Славний парень, ще-й моторний;
 Славний парень, славно ходить,
 Славно ёго мати водить.
 Ой! ще, ще, ще, ще!
 Прису ньмося ближче, ще!

Persza Sotnia.

Perszy Desiatok.

No. 5.

„Szumyt' hude dubrowońka.“

Piśnia

(z pid Nowoho-Moskowska.)

Spysaŭ i perełożyŭ pid muzyku A. Kocipiński.

Andante. Tempo di Pollaca.

Hołos

Szu - myt', hu - de du - bro - woń - ka,

pla - cze, tu - żyt' di - wczy - noń - ka; pla - cze, tu - żyt'

i du - ma - je swo - ju do - lu pro - kły - na - je.

Och! nedole wsim ne myła,
 Czomżeś mene ne wtopyła?
 Łuczczu buło utopyty,
 Niż z myleńkim rozłuczyty.

Kuda idu obernu sia,
 Nazad sebe ohlanu sia,
 Och ja płaczu jak zobaczu:
 Lita swoji darmo traczu.

Podobnij słowa w Zbornyku Waćława
 z Oleska str. 314.

Перша Сотня.

Перши Десяткоъ.

No. 5.

„Шумить гуде дубровонька.“

Пісня

(зъ підъ Нового-Московска.)

Списавъ і переложивъ підъ музику А. Коціпінській.

Andante. Tempo di Pollaca.

Голосъ.

Шу - мить, гу - де ду - бро - вонь - ка,

пла - че, ту - жить ді - вчи - нонь - ка; пла - че, ту - жить

і ду - ма - е сво - ю до - лю про - клина - е.

Охъ недоле всімъ не мила,

Чомжесь мене не втопила?

Лучче було утопити,

Ніжъ зъ миленькімъ розлучити.

Куда іду оберну ся,

Назадъ себе оглянущу ся,

Охъ я плачу якъ зобачу:

Літа свої дармо трачу.

Подобній слова въ Зборнику Вацьлава
зъ Одеска стр. 314.

Persza Sotnia.

Perszy Desiatok.

No. 6.

„Zażuryła - ś diwczynońka.“

Piśnia

(z pid Machniwky.)

Hołos spiwala W. Jaźwińska.

Andantino.

Spysaŭ i perełożyu pid muzyku A. Kocypiński.

Hołos.

Za - żu - ry - ła - ś diwczynoń - ka, ruczki za - ło - ma - ła;

si - ła, ho - ło - wku schy - ły - ła, ta - j pła - ka - ty sta - ła.

Żadnoho tak ne lubyła chot' ich buło syła;

: Bodaj że tia mij kozacze buła ne lubyła. :|

Bo jo tebe polubyła sercem i duszoju,

: Ja bez tebe żyt' ne možu, hynu za toboju. :|

Oj u poli dwi topoli, witer ich chytaje;

: A toj myłyj czerez ludy meni sia kłaniaje. :|

A szczoż meni po topoli? jahodok ne maje;

: A szczoż meni po pokłoni? jak joho ne maje. :|

Wże zarosły ti steżeczki mochom i trawoju

: De chodyły, howoryły, serdenko z toboju. :|

De chodyły, howoryły! z toboju serdenko,

: De ty meni obiciaweś wertatys chutenko. :|

A teper że ne wertajesz deś mia zabuwajesz;

: A worohy mene drażniat' szczo inszu kochajesz. :|

A wżez tij worożeńki, prawdu wony każut' :

: Jak pryjidesz, tobi moju mohyłu pokażut'. :|

J ty stanesz na tij zemli de moja mohyła,

: Todi sobi spohadajesz, kohom ja lubyła. :|

A ja budu na tim świti ta - j Boha prosyty:

: Szczoby nedaŭ tobi tutaj inszoji lubyty. :|

Перша Сотня.

Перши Десятокъ.

No. 6.

„Зажури́ла-сь дівчино́нка.“

Пісньня

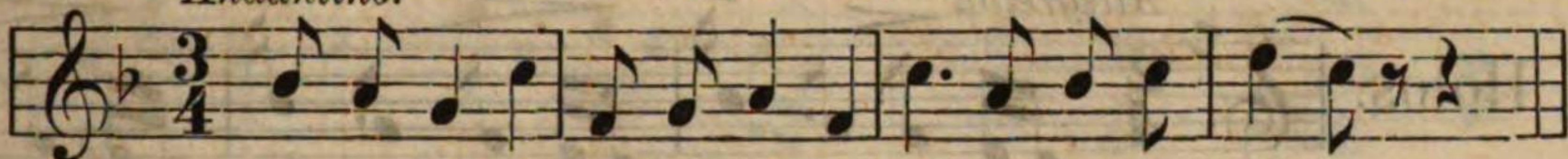
(зъ підъ Махнівки.)

Голосъ співала В. Язвїнська.

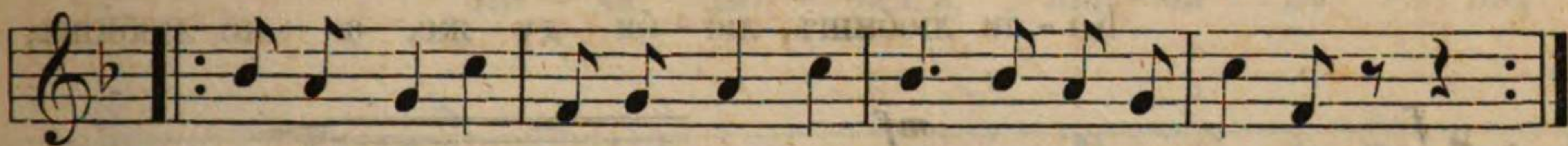
Andantino.

Списавъ і переложивъ підъ музику А. Коціпінській.

Голосъ.

За-жури́лась дівчино́нка ручки за-ло - ма-ла;

сі-ла, го-ло - вку схи-ли - ла, та-й плака-ти ста́ла.

Жадного такъ не люби́ла хотъ їхъ бу́ло си́ла;

: Бодай же тя мій козаче бу́ла не люби́ла:

Бо я тебе полюби́ла серцемъ і душою,

: Я безъ тебе житъ не можу, гину за тобою:

Ой у полі дві тополі, вітеръ їхъ хитає;

: А той мій черезъ люди мені ся ќланяє:

А щожъ мені по тополі? ягідокъ не має;

: А щожъ мені по поклоні? якъ ёго не має:

Вже заросли ті стежечкі мохомъ и травою

: Де ходили, говорили, серденько зъ тобою:

Де ходили, говорили, зъ тобою серденько,

: Де ти мені обіцявесь вертатись ху́тенько:

А теперъ же не вертаешъ десь мя забуваєшъ;

: А вороги мене дражнять що іншу кохаешъ:

А вжежъ тий вороженькі, правду вони кажуть:

: Якъ при́дешъ, тобі мою моги́лу покажуть:

І ти станешъ на тій землі де моя моги́ла,

: Тоді собі спогадаешъ когомъ я люби́ла:

А я буду на тімъ світі та-й бога просити:

: Щоби не давъ тобі тутай іншойі любити:

Persza Sotnia.

Perszy Desiatok.

No. 7.

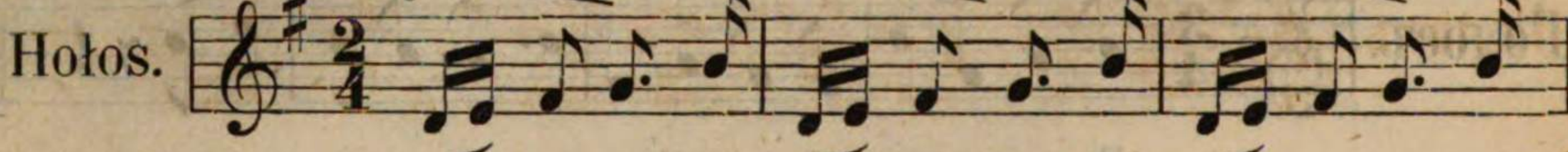
„Koły lubysz, luby duże.“

Szumka z Ukrainy

(z pid Biłoji-Cerkwy.)

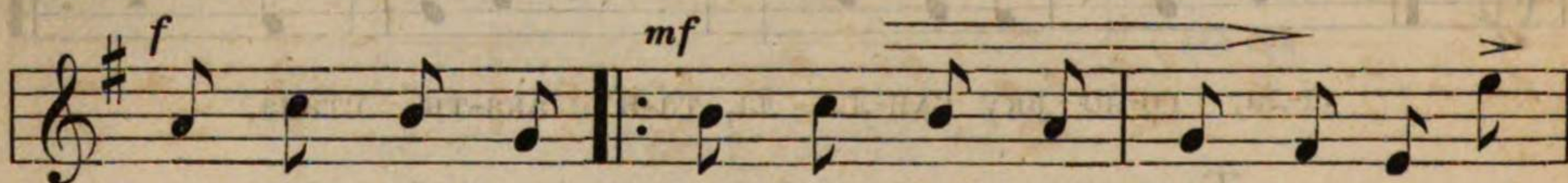
Hołos spiwaŭ p. Dąbrowski.

Spysaŭ i perełożyŭ pid muzyku A. Kocipiński.

Hołos. *Allegretto.*

Ko - ły lu - bysz, lu - by du - że, a ne lu - bysz,

Ко - ли любишь, лю - би ду - же, а не любишь,

ne żar - tuj - że; ne za - da - waj ser - ciu tu - hy,

не жар - туй - же; не за - да - вай сер - цю ту - ги,

ne wo - źmesz ty, wo - źme dru - hy. wo - źme dru - hy.

не во - зьмешъ ти, во - зьме дру - ги во - зьме дру - ги.

Abo w wodi utoplusia,
 Abo w kamiń rozibjusia;
 Nechaj pro te lude znajut',
 Szczo z kochania umirajut'.

Meni maty zakazała,
 Szczobym z chłopciom ne hadała;
 Ja hadała i szcze budu,
 Joho nyhdy ne zabudu.

Koły-ż ja to buła mała
 Mene maty kołysała;
 A teperki ja welyka,
 Treba meni czołowika.

Перша Сотня.

Перши Десятокъ.

No. 8.

„Коли любишъ, люби дуже.“

Шумка зъ Подоля.

Голосъ зе Зборнику Вацьлава зъ Олеска.

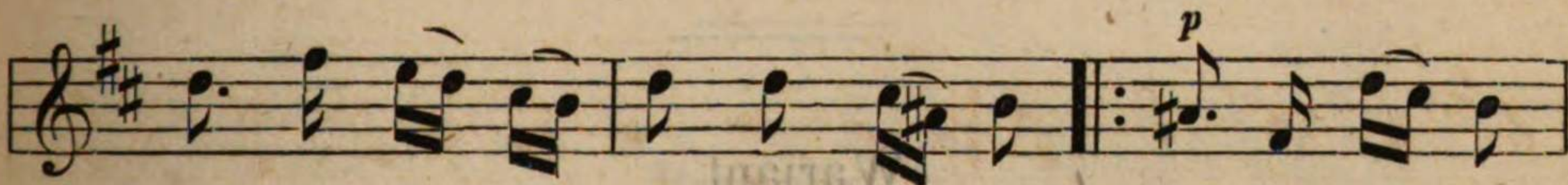
Allegretto.

Переложивъ підъ музику А. Коціпінскій.

Голосъ.

Ко - ъу lu - bysz, lu - by du - że,
 Ко - ли лю - бишъ, лю - би ду - же,

а ne lu - bysz, ne żar - tuj - że; ne za - da - waj
 а не лю - бишъ, не жар - туй - же; не за - да - вай

ser - ciu tu - hy, ne wo - źmesz ty, wo - źme dru - hy.
 сер - цю ту - ги, не во - зьмешъ ти, во - зьме дру - ги.

Або въ воді утоплюся,
 Або въ камінь розібьюся;
 Нехай про те люде знають,
 Що зъ кохання умірають.

Мені мати заказаїа,
 Щобимъ зъ хлѡпцѣмъ не гадаїа;
 Я гадаїа і ще буду,
 Їго нигди не забуду.

Коли-жъ я то буїа маїа,
 Мене мати коїисаїа;
 А теперкі я велика,
 Треба мені чоїовіка.

Werszok drewa zelenoho,
Sztuka lodu studennoho;
Sztuka lodu rozstopytsia,
Nasza myłość' rozijdetsia.

A z weczera ne wydneńko,
Pryjdy, pryjdy, me serdeńko;
Wże mynuło try nedili
Jak my sia ne wydiły.

Lipsze buło ne znatysia,
Jak piznawszy rozstatysia;
Lipsze buło ne kochaty,
Jak kochawszy perestaty.

Warjant.

Koły lubysz, łuby duże,
A ne lubysz, ne żartuj-że,
Ne zawdawaj serciu tuhy: —
Ne wiźmesz ty, wiźme druhy.

A ne druhyj, — wiźme tretij;
A ne tretij, — to czetwertyj;
Ne czetwertyj, — wiźme piatyj;
Kraszczyj tebe, szcze-j bohatyj!

Вершокъ древа зелёного,
Штука лёду студенного;
Штука лёду розтопится,
Наша милость розійдется.

А зъ вечера не видненько,
Прийди, прийди, ме серденько;
Вже минуло три неділі
Якъ ми ся не виділи.

Ліпше було не знати ся,
Якъ пізнавши розстати ся;
Ліпше було не кохати,
Якъ кохавши перестати.

Варянтъ.

Коли любишъ, люби дуже,
А не любишъ, не жартуй-же,
Не завдавай серцю туги: —
Не візьмешъ ти, візьме други.

А не другий, — візьме третій;
А не третій, — то четвертий;
Не четвертий, — візьме п'ятий;
Кращий тебе, ще-й багатий!

Persza Sotnia.

Perszy Desiatok.

No. 9.

„Oj! pid hajom, hajom, hajom zełeneńkim.“

Szumka

(z pid Kamińcia pod.)

Spysaŭ i perełożyŭ pid muzyku Ant. Kocipiński.

Oj! pid ha - jom, ha - jom, ha - jom ze - ło-

neń - kim; tam o - ra - ła di - wczy - noń - ka

wo - ły - kom czar - neń - kim. neń - kim.

Orała, orała, ne wmiła hukaty;

|: Uprosyła kozaczeńka na bandurci hraty. :|

Kozaczeńko hraje, browamy morhaje;

|: Wraża-ż johu maty znaje, na szczo win morhaje? :|

Czy na moji woły, oj! czy na korowy,

|: Czy na moje białe łyczko, czy na czorni browy? :|

Woły pozdychajut', boczysti korowy;

|: Białe łyczko ne złyniaje, taj ni czorni browy. :|

Перша Сотня.

Перши Десятокъ.

No. 9.

„Ой! підъ гаємъ, гаємъ, гаємъ зелененькімъ.“

XX Шумка

(зъ підъ Камінця подоль.)

Списавъ і переложивъ підъ музику А. Коціпінській.

Ой! підъ га-ємъ, га-ємъ, га-ємъ зе-ле-

нень-кімъ, тамъ о-ра-ла ді-вчи-нонь-ка

во-ли-комъ чор-нень-кімъ. нень-кімъ.

Ораїа, ораїа, невміла гукати;

: Упросила козаченька на бандурці грати. :|

Козаченько грає, бровами моргає;

: Вража-жъ ёго мати знає, на що вінъ моргає? :|

Чи на мої воли, ой! чи на корови,

: Чи на мое біле личко, чи на чорні брови? :|

Воли поздыхають, бочисті корови,

: Біле личко не зліняє, тай ні чорні брови. :|

Warjant.

Oj za hajom, hajom, hajom zełeneńkim,
Hej, hej, hej, hej! hajom zełeneńkim.

Tam orała diwczynońka wołykom czorneńkim;
Hej, hej, hej, hej! wołykom czorneńkim.

Orała, orała, ne wmiła hukaty
Hej, hej, hej, hej! ne wmiła hukaty.

Ta naniała kozaczeńka u skrypoczku hraty;
Hej, hej, hej, hej! u skrypoczku hraty.

Hraje kozak, hraje, browamy morhaje;
Hej, hej, hej, hej! browamy morhaje.

Wraża joho maty znaje, czoho win morhaje;
Hej, hej, hej, hej! czoho win morhaje.

Czy na moji woły, hej! czy na korowy;
Hej, hej, hej, hej! hej! czy na korowy.

Czy na moje biłe łyczko, czy na czorni browy?
Hej, hej, hej, hej! czy na czorni browy?

Woły ta korowy, usi pozdychajut';
Hej, hej, hej, hej! usi pozdychajut'.

Łyczko biłe, czorni browy po wik ne złyniajut';
Hej, hej, hej, hej! po wik ne złyniajut'.

Варянтъ.

Ой за гаємъ, гаємъ, гаємъ зелененькімъ,
Гей, гей, гей, гей! гаємъ зелененькімъ.

Тамъ ора́ла дівчино́нка во́ликомъ чорне́нкімъ;
Гей, гей, гей, гей! во́ликомъ чорне́нкімъ.

Ора́ла, ора́ла, не вмі́ла гука́ти;
Гей, гей, гей, гей! не вмі́ла гука́ти.

Та на́няла коза́ченька у скрі́почку гра́ти;
Гей, гей, гей, гей! у скрі́почку гра́ти.

Гра́є коза́къ, гра́є, брова́ми морга́є;
Гей, гей, гей, гей! брова́ми морга́є.

Вра́жа ёго ма́ти зна́є, чо́го ві́нъ морга́є;
Гей, гей, гей, гей! чо́го ві́нъ морга́є.

Чи на мо́ї во́ли, гей! чи на ко́рови
Гей, гей, гей, гей! гей! чи на ко́рови.

Чи на мо́є бі́ле ли́чко, чи на чо́рні брова́и!
Гей, гей, гей, гей! чи на чо́рні брова́и?

Во́ли та ко́рови у́сі позди́хають;
Гей, гей, гей, гей! у́сі позди́хають.

Ли́чко бі́ле, чо́рні брова́и по ві́къ не зли́няють.
Гей, гей, гей, гей! по ві́къ не зли́няють.

Persza Sotnia.

Perszy Desiatok.

No. 10.

„Mene maty za te łajut’.”

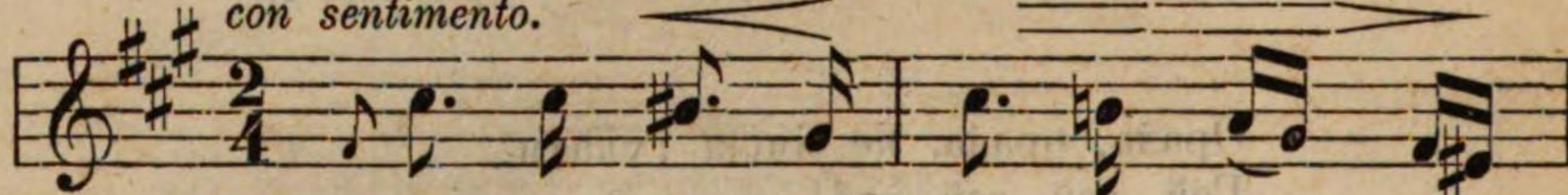
Dumka

(z pid Romanowa.)

*Grave,
con sentimento.*

Spysał i perełožyŭ pid muzyku Ant. Kocipiński.

Hołos.

Me - ne ma - ty za - te ła - jut'

szczob ko - za - ka ne ko - cha - ty; a wsi lu - de

do - bre zna - jut' szczob ko - za - ka lu - blat' ma - ty.

Mene maty za te łajut',
 Szczob kozaka ne kochaty;
 A wsi lude dobre znajut',
 Szczob kozaka lublat' maty.

Перша Сотня.

Перши Десятокъ.

No. 10.

„Мене мати за те лають.“

Думка

(зъ підъ Романова.)

Grave, con sentimento. Списавъ і переложивъ підъ музику А. Коціпінській.

Голосъ.

Ме - не ма - ти за те ла - ють

що-бъ ко - за - ка не - ко - ха - ти; а всі лю-де

до - бре зна - ють що ко - за - ка лю-блять ма - ти.

Мене мати за те лають,
 Що-бъ козака не кохати;
 А всі люде добре знають,
 Що козака люблять мати.

Prosimy, aby...

Prosimy, aby...

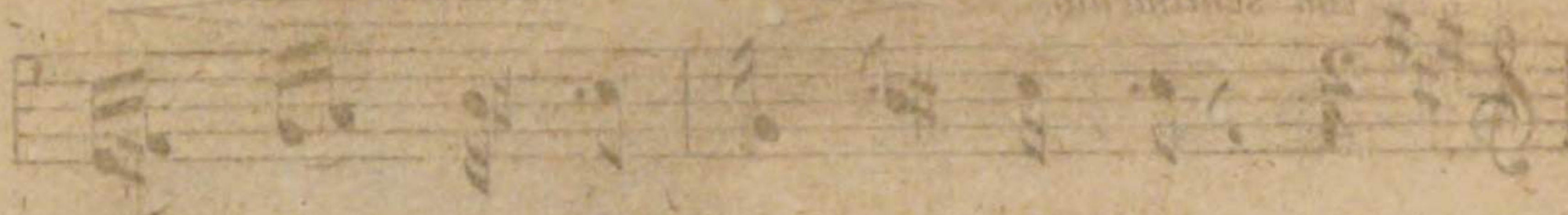
No. 10.

"Mnie w tym jest to..."

Dziś

(z piosenki Tomaszewskiego)

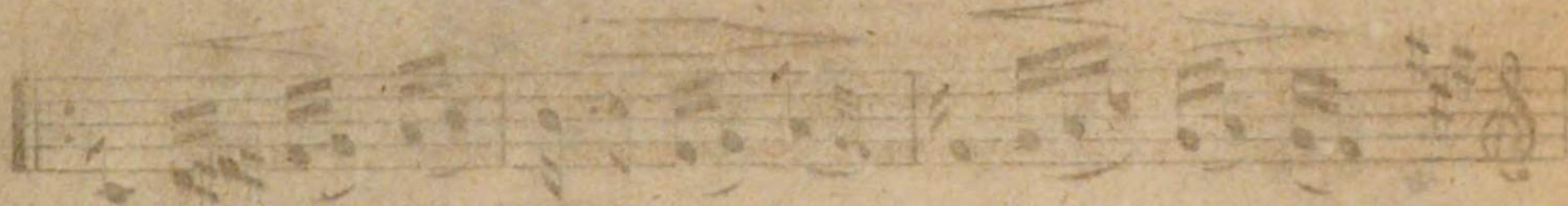
Wiersz: Tomaszewski, muzyka: Tomaszewski

W - ie - se - nie - ma - ją - cę -

W - ie - se - nie - ma - ją - cę -

W - ie - se - nie - ma - ją - cę -

Mnie w tym jest to...
 W - ie - se - nie - ma - ją - cę -
 W - ie - se - nie - ma - ją - cę -
 W - ie - se - nie - ma - ją - cę -

w Lipsce, w drukarni Jul. Klinkhardta.